

L'alternativa política existeix gràcies al mecanisme participatiu de Primàries Catalunya.

written by Llorenç Prats | 11 de febrer de 2019

Lentament, l'ANC i Primàries per la República han pogut explicar que Primàries Catalunya no és un nou partit polític. És un mètode que sobre uns mínims comuns (república catalana, pàtria, democràcia, llengua, ...) permet preparar un equip de persones per presentar-se a les eleccions. Aquest mètode es basa en la presentació de candidats que han d'obtenir una votació prèvia de tots els votants d'aquella població que vulguin censar-se per triar el que creuen millor. Són llistes que representen algú concret i que han de respondre a uns votants determinats. Són llistes obertes.

Aquesta dinàmica neix de la "revolució dels somriures", feta de grans manifestacions i de mobilitzacions, les quals van desembocar en l'èxit ciutadà i institucional del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre de 2017, i també el full de ruta natural per poder oferir a la societat catalana un relleu de lideratges conseqüent amb els nous reptes que com a país tenim.

Els partits majoritaris actuals es fan forts en el victimisme de resultes de l'acció coherent espanyola, del seu estat, dels seus partits polítics i de la seva resposta social. Espanya no entén unes propostes que només estiguen en funció d'esperar la seva profunda reforma quan aquestes provenen de persones que es diuen no-espanyols o pertanyents a una nació diferent. Molts pensadors i analistes, ja han sentenciat que els catalans no tenen cap dret a imposar un canvi de mentalitat i de funcionament a Espanya. Tot entenent Espanya, com aquesta

complicitat d'objectius que no són compartits ni per portuguesos ni per catalans o bascos, principalment.

Alguns líders polítics catalans, pel fet de ser-ho, es pensen que davant les institucions espanyoles són diferents de qualsevol altre que no atengui bé als seus propòsits. Aquests líders polítics catalans havien de saber que només són diferents pels catalans i com a tals serien considerats en el cas d'haver implementat la independència, ja que la nació precisament té en aquesta facultat una de les seves principals missions: donar seguretat. El tracta que rebran i rebem de les autoritats espanyoles, en conseqüència, no serà desigual, en la mesura que siguem catalans, és a dir, seran i serem tractats sense cap mena de favor com qualsevol contrari a les seves pretensions.

L'acció política catalana ha passat el mort de les pitjors decisions a la política espanyola. Com que no assumeix el resultat del referèndum d'autodeterminació tot proclamant la independència i iniciant el procés natural de secessió, ha avalat la necessitat de judicialitzar el procés a fi d'obtenir nous mecanismes legals per justificar la repressió i la persecució, ja que per defecte dins d'un sistema democràtic europeu això no és possible.

Ningú posa en dubte, ja a hores d'ara, que existeix un greu conflicte polític entre Catalunya i Espanya, però el catalanisme polític en trasllada la solució i el seu abast a l'esfera espanyola, en concret, segurament per simplificar, al seu estat, com estructura administrativa. El catalanisme polític encara no ha assumit que la solució política i democràtica demana d'aprofundir contínuament en el mandat popular per fer efectiva la independència. En comptes d'això, encara analitza com convalidar per a Catalunya els sistemes vigents de control i vigilància espanyols sobre aquest país, els quals es concreten en els pressupostos generals de l'estat espanyol.

El lideratge independentista actual es preocupa per la deriva espanyola, imparabile, i no sols la vol aturar sinó que la vol reconduir. És una proesa política que supera la senzillesa d'iniciar la independència, però aquesta darrera suposa assumir el preu de la llibertat i la primera només demana de condicionar, des de darrere, un determinat model social. I això és així, precisament, perquè aquest lideratge independentista no té la fortalesa de la representació, la qual només, en aquest moment, pot venir de Primàries Catalunya.

Comptat i debatut, la solució neta era començar a fer efectiva la independència, de la manera que fos, com va reconèixer el president Carles Puigdemont públicament. Però els seus seguidors i els altres partits no ho han compartit, com ell mateix, i encara esperen que la resposta espanyola ofereixi un desenllaç suficient.

En el debat dels pressupostos espanyols s'hi suma el possible avançament d'eleccions espanyoles, i d'aquesta situació es poden treure tota mena de conclusions, però cap que plantegi, des de l'esfera catalana una via cap a la independència com reclama el poble català.

El plantejament espanyol del qual s'espera una resposta de consol, com ja pateixen els presos polítics catalans i també els exiliats i d'altres activistes de bona fe, genera una repressió gratuïta. Un fet que confirma que l'eventual duresa de la repressió en el moment de fer efectiva la independència com a mínim tindria sentit, si més no pels catalans, en la lluita per conquerir la llibertat nacional. Tot plegat, sense descartar que suports internacionals o l'autodefensa civil l'evitessin, fins i tot, del nivell de l'actual.

Llorenç Prats, Advocat @llopratsara